

[Svend Aage Jensby]

»Løsning af krigsopgaver i forbindelse med forsvar af territoriet og nærområdet . . . vil altid være hovedopgaven for dansk forsvar.«

Vi er derfor på denne baggrund enige i formuleringen og opbygningen af § 1, og vi er enige i den delegationskompetence, som forslaget § 5 lægger op til. Det kan vi også støtte, for det er jo i realiteten blot en lovfæstelse af herskende praksis.

Dernæst til lovforslag nr. L 6.

Det væsentligste formål med de ændringer, der lægges op til, er jo anført i bemærkningerne til forslaget, og jeg skal nøjes med at kommentere de væsentligste bestemmelser, for der er jo en række bestemmelser i forslaget af mere teknisk karakter.

Den første bestemmelse, jeg har bemærkning om, er vel ikke overraskende § 11, hvori der som noget nyt tilføjes ordene » . . . herunder tjeneste i forbindelse med opgaver, der udføres efter anmodning fra internationale organisationer m.v.«

Efter Venstres opfattelse er det en fuldkommen uforløst tilføjelse. Efter Venstres mening indeholder den nugældende lovs § 11 fornøden hjemmel til at udsende personel til en hvilken som helst form for tjeneste i udlandet. Når man nu ifølge bemærkningerne på side 5 vil gennemføre en overgangsordning, hvorefter allerede ansatte skal have mulighed for at melde fra, når det drejer sig om tjeneste til fredsskabende operationer, er vi ikke enige. Vi er heller ikke enige i, at det samme skal gælde for relevante grupper af civile og for værnepligtige, der er indkaldt til den første samlede tjeneste. Der *må* ikke herske tvivl om, at Venstre ikke går ind for en sådan fremgangsmåde.

Som Venstres ordfører, hr. Ellemann-Jensen, fremhævede under den sidste debat, der havde betydning for den problematik, vi beskæftiger os med, nemlig debatten i september 1992 om det øgede engagement i det tidligere Jugoslavien, kan man ikke gøre det frivilligt at opfylde sin tjenestepligt som ansat i forsvaret. Hvad skulle jeg f.eks. selv gøre, hvis mine politifolk, som jeg beskæftiger mig med i hverdagen, pludselig sagde, at de ikke ville gå ind i den og den bydel, og hvad skal man gøre som brandchef, hvis det hus, der nu er i brand, synes at være for højt? Det er en uheldig ting, og jeg synes ikke, det kan siges bedre, end personelorganisationerne udtrykte det i septem-

ber 1992 i forbindelse med behandlingen af beslutningsforslag nr. B 95. Jeg citerer:

»Organisationerne finder, at det ikke er staten værdigt at overlade til den enkelte soldat og hans familie at afgøre og dermed tage ansvaret for, om Danmark skal leve op til sine internationale forpligtelser. Det må være et ansvar, som regering og Folketing påtager sig på nationens vegne.«

Det er godt sagt, og den situation, som nu vil opstå, er, at talrige familier vil komme til at diskutere spørgsmålet fra nu af og indtil den 1. februar. Det kan berøre mange mennesker, og det kunne man godt have sparet dem for.

Og så kan jeg i den sammenhæng sige til hr. Jørgen Estrup – for jeg kan jo lige så godt tage fat på det med det samme: Det er ikke fornødent over for mig at gentage det, hr. Jørgen Estrup sagde til hr. Helge Adam Møller, for jeg kender jo historien bag det. Venstre var indædt imod 2-3 gange, og den første gang, vi gik med på den her galej, fremgik det jo også af den daværende forsvarsministers tale, at det var en helt speciel og særlig situation. Og når vi siden hen gik med til det, er det jo rigtigt, som det er blevet sagt, at hr. Jørgen Estrup i forbindelse med bestræbelser på at vælte den daværende mindretalsregering formåede at skabe så megen usikkerhed i Socialdemokratiet, at den daværende forsvarspolitiske ordfører kom i vanskeligheder i sit eget parti. Sådan er kendsgerningerne.

Men så må jeg spørge hr. Jørgen Estrup – for nu kan det jo ikke betale sig at fortabe sig i historien – om hr. Jørgen Estrup vil være med til, at vi stryger den tilføjelse til § 11 under udvalgsbehandlingen. Så kan vi jo gøre det, og så er problemet løst efter vores opfattelse, for så har man nemlig pligten. Det kan hr. Jørgen Estrup give mig et svar på. Nu har hr. Helge Adam Møller givet sin mening til kende; Socialdemokratiets ordfører, hr. Ove Fich, har i adskillige dagbladsartikler givet sin mening til kende, og jeg tror, at det også er forsvarsministerens opfattelse, så det er ikke ministeren, jeg bebrejder noget. Jeg synes, det ville være dejligt at høre, for den høringsrunde, der nu sættes i værk, er en æresrunde for hr. Jørgen Estrup, og man vil tænke ude i garnisonerne: Hr. Jørgen Estrup turde ikke tage et ansvar, det skal den enkelte familie.